

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 56

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 ianuarie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 482 din 21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului și ale art. 373 ¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă din 1865	1-5
Decizia nr. 484 din 21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11, art. 23 alin. (1)—(3) și art. 25 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații.....	6-8
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
10. — Decizie privind eliberarea domnului general de brigadă cu o stea Burlui Ion din funcția de inspector general al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 482 din 21 noiembrie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 120
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit
și adecvarea capitalului și ale art. 373¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă din 1865**

Augustin Zegrean — președinte
Valer Dorneanu — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Daniel Marius Morar — judecător
Mona-Maria Pivniceru — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Claudia-Margareta Krupenschi — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, ale art. 373¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 36 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Loredana Mihaela

Simedre în Dosarul nr. 22.544/300/2012 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 457D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

În acest sens, arată că, astfel cum a fost formulată, excepția de neconstituționalitate nu prezintă veritabile probleme de constituționalitate a textelor de lege criticate, ci vizează aspecte privind interpretarea și aplicarea acestora, în raport cu situațiile concrete specifice fiecărei cauze. Pe de altă parte, arată că dispozițiile legale ce constituie obiect al excepției au mai fost supuse controlului de constituționalitate, Curtea stabilind, prin deciziile nr. 384 din 26 aprilie 2012 și nr. 917 din 1 noiembrie 2012, că acestea nu contravin normelor constituționale invocate și în prezenta cauză. Prin urmare, pentru identitate de rațiune, argumentele ce au fundamentat această soluție se impun a fi menținute și în această cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 22.544/300/2012, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, ale art. 373¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 36 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor**, excepție ridicată de Loredana Mihaela Simedre într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, următoarele:

1. Dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 contravin art. 1 alin. (3) coroborat cu art. 15, art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1) și (2), art. 44 alin. (1) și (2), art. 53, art. 57, art. 135 alin. (2) lit. f) și ale art. 136 alin. (5) din Constituție, prin aceea că prevederea caracterului de titlu executoriu al contractelor de credit deschide calea unor grave abuzuri ale instituțiilor de credit. În condițiile în care contractele de credit sunt standardizate, băncile au posibilitatea ca, prin rea-credință, să insereze clauze contrare legislației în vigoare, sustrate de la negocierea părților semnate și care sunt indirect validate ca urmare a faptului că acestea reprezintă titluri executorii. Aceasta în ciuda faptului că există atât legislație (Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori sau Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori), cât și o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție de admitere a unui recurs în interesul legii (Decizia nr. XI din 24 octombrie 2005 referitoare la clauza penală prin care se instituie obligația restituirii la scadență a sumei împrumutate sub sancțiunea penalităților de întârziere, pe lângă dobânda contractuală convenită de părți sau pe lângă dobânda legală) menite să împiedice includerea în contractele de credit a unor astfel de clauze. Așa fiind, debitorii sunt nevoiți să se adreseze justiției pentru apărarea drepturilor lor, iar lipsa cunoștințelor în materie de drept și mai ales drept procesual, dar și a resurselor financiare (plata cauțiunii) pot reprezenta reale piedici în calea exercitării acestui drept. În plus, dreptul de proprietate al debitorului asupra sumelor plătite, deși erau nedatorate, nu este apărat de lege (art. 1.588 din Codul civil), în condițiile în care, datorită caracterului de titlu executoriu al contractului de credit, plățile nu pot fi suspendate de drept pe perioada procesului de anulare a clauzelor abuzive.

Prevederea de lege criticată lasă posibilitatea punerii sub executare silită a unor creanțe ce nu îndeplinesc toate cele 3 trăsături (certe, lichide și exigibile) pentru a fi supuse executării silite, bazându-se pe buna-credință a instituțiilor de credit și a judecătorilor, ceea ce determină, în schimb, o restrângere a dreptului la apărare al debitorului, aflat într-o poziție procesuală inferioară, dezavantajoasă.

Invocând încălcarea principiului egalității consacrat de art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, autoarea excepției nu pretinde o egalitate între debitor și creditor, înțelegând că aceștia, aflându-se în situații diferite, beneficiază de tratament juridic diferit corespunzător. Argumentele sale în acest sens vizează, în schimb, poziția dintre diferite persoane juridice, cum ar fi, pe de o parte, instituțiile financiare și cesionarii lor și, pe de altă parte, dezvoltatorii imobiliari, furnizorii care oferă credite prin plata facturilor la termen, care, în final, au calitatea de creditori, dar care nu beneficiază de același avantaj al titlului executoriu.

Sub aspectul încălcării dreptului la un proces echitabil și al soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, se arată că, în ciuda prevederilor legale în materie, soluționarea unei contestații la executare durează, în realitate, mult mai mult decât dacă contractele de credit nu ar fi titluri executorii, debitorii fiind nevoiți, în tot acest timp, să plătească sume nelegale.

De altfel, lipsa de eficiență a contestației la executare ca remediu pus la dispoziția debitorului sau, după caz, a creditorului a fost subliniată și de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Hotărârea din 14 septembrie 2010, pronunțată în Cauza *Flaviu și Dalia Șerban împotriva României*. Autoarea excepției susține, totodată, că „unul dintre obiectivele acestei excepții de neconstituționalitate” este să demonstreze „veridicitatea practicii Curții Europene a Drepturilor Omului privind ineficiența contestațiilor la executare.”

În fine, pentru toate aceste motive, autoarea excepției consideră că sunt încălcate și prevederile art. 11 alin. (1) și (2), ale art. 20 și ale art. 148 din Constituție, raportat la art. 6 (dreptul la un proces echitabil) și art. 13 (dreptul la un recurs efectiv) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 (protecția proprietății) din Protocolul nr. 1 la Convenție, art. 17 (dreptul de proprietate), art. 38 (protecția consumatorilor) și art. 47 (dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, la art. 1, 7, 9, 10, 17 și 28 (referitoare, în esență, la principiul egalității și al nediscriminării, demnitatea umană, dreptul de proprietate și dreptul la o orânduire socială și internațională în care drepturile și libertățile enunțate în Declarație să-și găsească pe deplin realizarea) din Declarația Universală a Drepturilor Omului și la art. 14 pct. 1 (accesul la instanță și dreptul la un proces echitabil) și art. 26 (dreptul la egalitate și non-discriminare) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

2. În ce privește dispozițiile art. 373¹ din Codul de procedură civilă, autoarea excepției susține, sintetic, că, în absența obligației *in terminis* a instanței de a respinge cererile de încuviințare a executării silite în cazul în care creanțele nu sunt certe, lichide și exigibile, coroborat cu lipsa citării părților și pronunțarea, în camera de consiliu, printr-o singură încheiere, în termen de cel mult 7 zile de la înregistrarea cererii, se ajunge la încălcarea drepturilor debitorului referitoare la proprietate, acces la justiție, egalitate și proces echitabil. Aceste elemente ce caracterizează procedura încuviințării executării silite urmăresc, într-adevăr, desfășurarea cu celeritate a acestei faze procesuale, însă soluționarea unei astfel de cereri necesită, în practică, mult mai mult timp. Prin urmare, autoarea excepției apreciază că nu se justifică restrângerile asupra exercițiului drepturilor prevăzute de art. 1 alin. (3) și (4), art. 1 alin. (1) și (2), art. 15, art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21 alin. (1)—(3), art. 24 alin. (1), art. 57, art. 126 alin. (1) și art. 148 din Constituție, coroborat cu art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 1, 7, 9, 10 și 28

din Declarația Universală a Drepturilor Omului și cu art. 2 pct. 3, art. 14 pct. 1 și art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Pe tot parcursul motivării excepției, argumentele de drept prezentate de autoarea excepției sunt susținute de exemple ce țin de circumstanțele cauzei deduse soluționării de către instanța judecătorească în fața căreia a ridicat excepția de neconstituționalitate. Totodată, pentru demonstrarea afirmațiilor sale, autoarea prezintă detaliat situația a altor 3 cauze similare celei în care a invocat prezenta excepție, aflate pe rolul Judecătoriei Sectorului 1, Judecătoriei Sectorului 3 și a Judecătoriei Urziceni, precum și o „privire de ansamblu” în materia cauzelor referitoare la cereri de încuviințare a executării silite, aparținând unei singure unități bancare, în calitate de creditor, utilizând un eșantion de 7.998 de astfel de dosare soluționate de „3 dintre cele mai mari judecătoria din țară”: Judecătoria Sectorului 1 București, Judecătoria Cluj-Napoca și Judecătoria Iași. Pe marginea acestei statistici, pune în discuție aspecte legate de: „repartizarea aleatorie a dosarelor de încuviințare a executării silite”, fixarea termenelor de judecată, fixarea „unor termene foarte lungi pentru judecarea cererilor de îndreptare a erorilor materiale”, „acordarea de termene subsecvente, prin amânarea judecării cauzei”, amânarea pronunțării, suspendarea judecării, re judecarea cererilor, admiterea parțială a cererilor de încuviințare a executării silite, încuviințarea executării silite pentru creanțe care nu sunt certe, lichide și exigibile și, respectiv, încuviințarea executării silite asupra unor bunuri ce nu constituiau garanție.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, Curtea Constituțională pronunțând în acest sens deciziile nr. 1.290 din 4 octombrie 2011, nr. 917 din 1 noiembrie 2012 și nr. 1.024 din 29 noiembrie 2012.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În privința dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, se arată că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, Curtea pronunțând, în acest sens, deciziile nr. 832 din 8 iulie 2008, nr. 1.528 din 25 noiembrie 2010 și nr. 1.024 din 29 noiembrie 2012 prin care a consacrat constituționalitatea acestora în raport cu critici asemănătoare celor formulate de autoarea excepției de față.

Prin deciziile indicate, Curtea a reținut, în esență, că în materia la care se referă excepția de neconstituționalitate, calificarea contractelor încheiate de o instituție de credit, care constată o creanță certă, lichidă și exigibilă ca fiind titluri executorii, a fost determinată de necesitatea valorificării cu celeritate a respectivei creanțe, fără a afecta în acest mod vreun drept fundamental al părților. O asemenea concluzie este impusă de împrejurarea că prin încheierea unor asemenea contracte se dă expresie, într-o formă specifică, acordului de voință al părților cu privire la clauzele acolo stipulate, pe care părțile și le însușesc în mod liber și se obligă să le respecte. Totodată, accesul liber la justiție este asigurat prin reglementarea contestației la executare, prilej cu care contestatorul are posibilitatea de a invoca inclusiv apărări de fond, împrejurare care este de natură a-i garanta dreptul la un proces echitabil. În plus, este consacrat în jurisprudența constituțională că mijloacele procedurale prin care se înlățește justiția și se realizează, în concret, accesul liber la justiție implică stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești. Or, legiuitorul are competență exclusivă de reglementare asupra acestui domeniu, iar în considerarea unor situații deosebite, cum sunt cele legate de asigurarea celerității soluționării cauzelor, poate institui reguli

deosebite, fără ca prin aceasta să fie afectat accesul în fața instanțelor judecătorești în condiții de egalitate.

În aceeași ordine de idei, nu se poate reține nici critica referitoare la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece nu există o similitudine între situația juridică a debitorilor și cea a creditorilor. Posibilitatea recunoscută creditorilor ca, în anumite condiții expres și limitativ prevăzute de lege, să poată interveni pentru apărarea drepturilor și intereselor lor legitime nu constituie o măsură discriminatorie pozitivă în favoarea lor, ci reprezintă exclusiv o garanție a asigurării echilibrului între persoane cu interese contrare, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

Și asupra constituționalității dispozițiilor art. 373¹ din vechiul Cod de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 36 din Legea nr. 202/2010, s-a mai pronunțat Curtea Constituțională, relevante în acest sens fiind deciziile nr. 21 din 11 ianuarie 2007, nr. 722 din 17 iunie 2008, nr. 1.366 din 11 decembrie 2008, nr. 812 din 3 iunie 2010 și nr. 1.319 din 13 octombrie 2009, reținând că regulile speciale de procedură privind exercitarea căilor de atac, la care textele criticate se referă, nu contravin dispozițiilor fundamentale invocate de autoarea excepției.

Rațiunea pentru care legiuitorul a înlăturat, atât pentru creditor, cât și pentru debitor, calea de atac împotriva încheierii de încuviințare a cererii de executare silită este aceea a celerității ce se justifică în această etapă procesuală. Creditorul nu are interes să atace o asemenea încheiere, iar debitorul are deschisă calea contestației la executare, având, deci, posibilitatea de a-și apăra în fața instanței drepturile și interesele. În același timp, debitorul nu are interes să atace încheierea de respingere a cererii de încuviințare a executării silite, în timp ce creditorul își poate apăra drepturile prin exercitarea căii de atac a recursului.

Nu în ultimul rând, se arată că accesul liber la justiție, ca orice alt drept fundamental, are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limitele rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept. Aceste limite nu aduc îngrădire dreptului în sine, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generale proprii unui stat de drept.

Avocatul Poporului observă, mai întâi, că, prin motivarea excepției, autoarea acesteia face, în principal, o raportare a normelor constituționale la situațiile de fapt create în fața instanțelor de judecată, cu referiri punctuale la repartizarea aleatorie a dosarelor de încuviințare a executării silite sau la fixarea termenelor de judecată, ceea ce nu reprezintă, însă, veritabile critici de neconstituționalitate.

Având în vedere modificările legislative aduse Codului de procedură civilă prin Legea nr. 76/2012 și Legea nr. 2/2013, se mai precizează că punctul de vedere formulat în motivarea excepției vizează dispozițiile art. 373¹ din vechiul Cod de procedură civilă, întrucât, potrivit principiului *tempus regit actum*, acestea și-au produs efectele juridice față de autoarea excepției.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate ale prevederilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 față de art. 1 alin. (3), art. 15, art. 44 alin. (1) și (2) și art. 57 din Constituție, se arată că acestea nu pot fi reținute. Reglementarea dedusă controlului de constituționalitate reprezintă exclusiv o garanție a asigurării echilibrului între persoane cu interese contrare, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime, fără ca astfel să fie afectat dreptul de proprietate privată sau obligația exercitării cu bună-credință a drepturilor și libertăților constituționale. Calificarea contractelor încheiate de o instituție de credit, care constată o creanță certă, lichidă și exigibilă ca fiind titluri executorii, a fost determinată de necesitatea valorificării cu celeritate a respectivei creanțe, fără a încălca în acest mod vreun drept fundamental al părților.

Cu referire la prevederile art. 373¹ din vechiul Cod de procedură civilă, se menționează că acestea reglementează procedura necontencioasă a soluționării cererii de încuviințare a executării silite a unor titluri executorii, importantă în această etapă procesuală fiind celeritatea. Așadar, în această etapă, instanța competentă verifică doar îndeplinirea condițiilor de admisibilitate cuprinse la art. 373¹ din vechiul Cod de procedură civilă, urmând ca, în condițiile depunerii contestației la executare, să administreze probe, cu respectarea principiului contradictorialității, astfel încât debitorul nu poate susține negarea dreptului său la apărare și la un proces echitabil. De altfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.

Prin urmare, se apreciază că dispozițiile legale criticate nu conțin elemente de retroactivitate sau discriminatorii, întrucât s-au aplicat de la data intrării în vigoare tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei, nefiind de natură a aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii.

În sensul celor mai sus arătate s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin deciziile nr. 21 din 11 ianuarie 2007 sau nr. 1.548 din 6 decembrie 2011.

În concluzie, Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, ale art. 373¹ din vechiul Cod de procedură civilă și ale art. 36 din Legea nr. 202/2010 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în realitate, prevederile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 (și nu nr. 99/2004, cum în mod greșit indică autoarea excepției) privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 decembrie 2006, și ale art. 373¹ din Codul de procedură civilă din 1865, astfel cum aceste dispoziții au fost modificate prin art. I pct. 36 (și nu art. 36, cum în mod eronat au indicat autoarea excepției și instanța judecătorească) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010.

În privința acestor din urmă dispoziții, deși autoarea excepției și instanța de judecată au indicat ca obiect al excepției dispozițiile art. 373¹ din Codul de procedură civilă în integralitatea lui, Curtea constată, analizând argumentele formulate în motivarea excepției, că sunt incidente, prin raportare la criticile expuse, numai alin. 1 și 2 ale acestui articol. Alineatele 3—9, care completează articolul 373¹, nu constituie obiectul criticii de neconstituționalitate, autoarea excepției neavând interes în susținerea unei excepții de neconstituționalitate și în privința acestor norme juridice.

Prin urmare, pentru motivele arătate mai sus, Curtea va examina doar constituționalitatea prevederilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 și ale art. 373¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă din 1865.

Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006: „*Contractele de credit, inclusiv contractele de*

garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii.”;

— Art. 373¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă din 1865 în forma modificată prin art. I pct. 36 din Legea nr. 202/2010: „*Cererea de executare silită, însoțită de titlul executoriu, se depune la executorul judecătorec, dacă legea nu prevede altfel. Acesta, în termen de cel mult 5 zile de la înregistrarea cererii, va solicita instanței de executare încuviințarea executării silite, înaintându-i în copie cererea de executare și titlul respectiv.*

Instanța de executare încuviințează executarea silită a obligației stabilite prin titlul executoriu, printr-o singură încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 7 zile de la înregistrarea cererii de încuviințare a executării silite.”

Totodată, Curtea observă că, în prezent, procedura încuviințării executării silite este reglementată în cuprinsul noului Cod de procedură civilă, în cartea a V-a — *Despre executarea silită*, titlul I — *Dispoziții generale*, capitolul IV — *Efectuarea executării silite*, secțiunea 1 — *Sesizarea organului de executare*, art. 662—671, texte în cuprinsul cărora se regăsesc, în esență, soluțiile juridice prevăzute de art. 373¹ din Codul de procedură civilă din 1865, mai sus redatate. Noile prevederi în materia executării silite nu sunt însă aplicabile prezentei spețe, întrucât acestea se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea în vigoare, la data de 15 februarie 2013, a dispozițiilor noului Cod de procedură civilă [conform art. 3 alin. (1) și art. 81 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012.] Or, acțiunea în justiție în cadrul căreia autoarea excepției a ridicat excepția de neconstituționalitate a fost depusă la data de 19 iunie 2012, având, inițial, forma unei cereri de constatare a perimării executării silite pentru o anumită perioadă, fiind ulterior transformată într-o contestație la executare.

În susținerea neconstituționalității dispozițiilor legale menționate, autoarea excepției invocă prevederile art. 1 alin. (3) și (4), art. 11 alin. (1) și (2), art. 15, art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21 alin. (1)—(3), art. 24 alin. (1), art. 44 alin. (1) și (2), art. 53, art. 57, art. 126 alin. (1), art. 135 alin. (2) lit. f), art. 136 alin. (5) și ale art. 148 din Constituție, raportate la art. 6 (dreptul la un proces echitabil) și art. 13 (dreptul la un recurs efectiv) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 (protecția proprietății) din Protocolul nr. 1 la Convenție, art. 17 (dreptul de proprietate), art. 38 (protecția consumatorilor) și art. 47 (dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil) din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, art. 1, 7, 9, 10, 17 și 28 (referitoare, în esență, la principiul egalității și al nediscriminării, demnitatea umană, dreptul de proprietate și dreptul la o orânduire socială și internațională în care drepturile și libertățile enunțate în Declarație să-și găsească pe deplin realizarea) din Declarația universală a drepturilor omului și la art. 2 pct. 3 (dreptul la o cale de recurs efectivă), art. 14 pct. 1 (accesul la instanță și dreptul la un proces echitabil) și art. 26 (dreptul la egalitate și nediscriminare) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, exercitat din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare celor prezentate de autoarea prezentei excepții.

1. Cu privire la dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, relevantă este Decizia nr. 832 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2008, prin care Curtea, respingând ca neîntemeiată excepția, a reținut că atribuirea calității de titluri executorii contractelor încheiate de o instituție de credit, prin care se constată o creanță certă, lichidă și exigibilă, a fost

determinată de necesitatea valorificării cu celeritate a respectivei creanțe, fără a afecta în acest mod vreun drept fundamental al părților. Prin încheierea unor asemenea contracte se dă expresie, într-o formă specifică, acordului de voință al părților cu privire la clauzele acolo stipulate, pe care părțile și le însușesc în mod liber și se obligă să le respecte. Tot astfel, Curtea a reținut că, în măsura în care contractul de credit sau contractul de garanție reală ori personală este pus în executare silită, potrivit art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, aceasta poate face obiectul unei contestații la executare, prilej cu care contestatorul are posibilitatea de a invoca inclusiv apărări de fond, aceasta fiind, așadar, o garanție a dreptului la un proces echitabil.

Curtea constată că argumentele reținute în decizia de mai sus se impun a fi menținute și în prezenta cauză, pentru identitate față de o parte dintre criticile formulate de autoarea prezentei excepții de neconstituționalitate.

În plus, Curtea observă că este invocat principiul egalității dintre diferite persoane juridice, care, în calitate de furnizori de anumite servicii, devin creditori (cum ar fi dezvoltatorii imobiliari, furnizorii care oferă credite prin plata facturilor la termen), dar care nu beneficiază, ca și instituțiile de credit și cesionarii acestora, de același avantaj al titlului executoriu pe care creanța lor îl are.

Curtea constată că această critică nu poate fi reținută, întrucât cele două categorii de persoane juridice — furnizori/prestatori ai anumitor servicii sau produse — nu fac parte din aceeași categorie a creditorilor, în calitatea acestora de instituții de credit, beneficiari ai reglementărilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului. Prin urmare, însăși natura contractului încheiat între un creditor — instituție de credit — și debitor este esențial diferită de natura contractului încheiat între un furnizor (sau comerciant) de servicii sau produse cu plata la termen și o persoană fizică, în calitatea sa de consumator al respectivului produs/serviciu, astfel că, tocmai în considerarea principiului egalității de tratament, nu pot fi aplicate aceleași reguli.

2. În ceea ce privește dispozițiile art. 373¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă din 1865, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 36 din Legea nr. 202/2010, Curtea Constituțională constată că a pronunțat un număr considerabil de decizii, răspunzând unor critici asemănătoare celor formulate și în cauza de față.

În acest sens, relevantă este Decizia nr. 384 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 14 iunie 2012, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2, alin. 4 pct. 3 și alin. 5 din Codul

de procedură civilă, excepție ridicată de aceeași autoare, prin raportare, în esență, la aceleași critici.

Cu acel prilej, Curtea, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, a reținut, în principal, că dispozițiile legale criticate instituie reguli speciale de procedură privind exercitarea căilor de atac. Rațiunea pentru care legiuitorul a înlăturat, atât pentru creditor, cât și pentru debitor, calea de atac împotriva încheierii de încuviințare a cererii de executare silită este aceea a celerității ce se justifică în această etapă procesuală. Astfel, creditorul este lipsit de interes să atace o hotărâre prin care i s-a admis cererea, iar debitorul are posibilitatea de a-și apăra drepturile, în raport cu orice incident de executare silită, pe calea contestației la executare, care este o procedură contencioasă, în cadrul căreia se administrează probe cu respectarea principiului contradictorialității ce guvernează procesul civil.

Curtea a arătat că procedura încuviințării executării silite este o procedură necontencioasă, în cadrul căreia instanța de executare competentă verifică doar îndeplinirea condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 373¹ din Codul de procedură civilă din 1865, fiind guvernată de regulile prevăzute de art. 331 și următoarele din același Cod. Prevederile art. 373¹ din Codul de procedură civilă din 1865 în integralitatea lor nu pot fi interpretate și aplicate în mod izolat, ci numai coroborate cu celelalte dispoziții procedurale privind executarea silită, astfel că, în cazul încuviințării executării silite, debitorul are dreptul să formuleze contestație la executare, în condițiile art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă din 1865, unde își poate formula toate apărăriile pe care înțelege să se sprijine, astfel încât și din această perspectivă dreptul la apărare nu este încălcat.

În ceea ce privește susținerile potrivit cărora textul de lege criticat este incorect formulat și lasă loc la interpretări, făcând posibilă încuviințarea executării silite cu privire la o creanță care nu este certă, Curtea a observat prin aceeași decizie că acestea sunt probleme ce țin de interpretarea și aplicarea legii, care nu intră în competența sa. Este atributul exclusiv al instanței de judecată să stabilească dacă, în cauza dedusă judecătii, încuviințarea silită s-a făcut cu respectarea condițiilor cerute de lege, respectiv dacă creanța este certă, lichidă și exigibilă.

Având în vedere faptul că, față de cele deja analizate în jurisprudența constituțională în materie, autoarea excepției nu a invocat elemente noi, de natură să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluția și argumentele ce au fundamentat decizia mai sus indicată se justifică a fi menținute și în această cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Loredana Mihaela Simedre în Dosarul nr. 22.544/300/2012 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului și ale art. 373¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 484

din 21 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11, art. 23 alin. (1)—(3) și art. 25 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11, art. 23 alin. (1)—(3) și art. 25 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva — prin Direcția Silvică Mureș în Dosarul nr. 1.265/308/2011 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 468D/2013.

La apelul nominal se prezintă pentru partea Regia Națională a Pădurilor — Romsilva — Direcția Silvică Mureș domnul consilier juridic Lucian Iacob, lipsind cealaltă parte.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Acesta arată că nu există posibilitatea atacării unor acte ce încalcă morala și ordinea publică de către terțe persoane.

Există terți care justifică un interes legitim, dar care nu au posibilitatea de a urmări sancționarea acestor acte. Rămâne doar posibilitatea atacării pe calea procedurii de drept comun, dar, de obicei, cererile sunt respinse de către instanțe ca fiind inadmisibile.

În continuare, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Se arată că, potrivit dispozițiilor legale ale art. 534 alin. (3) din Codul de procedură civilă, orice parte interesată poate declara apel. Mai mult, chestiunile semnalate de autoarea excepției de neconstituționalitate constituie mai mult probleme ce țin de interpretarea și completarea legii, competența, în acest caz, aparținând instanțelor judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.265/308/2011, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11, art. 23 alin. (1)—(3) și art. 25 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații.**

Excepția a fost invocată de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva — prin Direcția Silvică Mureș într-un dosar având ca obiect constatarea nulității unui act juridic.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea arată că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât o terță persoană fizică sau juridică, deci fără calitate de membru asociat, de membru cu funcții și atribuții de conducere în cadrul unei asociații, neparticipantă la procedura prevăzută

de art. 6—10 din ordonanță, nu poate să exercite nicio cale de atac împotriva cererilor de înscriere a unei asociații în vederea înființării, a dobândirii personalității juridice, înscrierii în registrul special sau împotriva actelor modificatoare statutare.

Or, în situațiile în care s-ar impune o cale de atac împotriva acestor acte, de pildă pentru încălcări ale ordinii publice sau pentru fraudarea legii sesizată de către un terț care pretinde un interes propriu ori colectiv sau care urmărește respectarea ordinii de drept, a ordinii publice și evitarea fraudării legii, orice opoziție la aceste hotărâri ale instanței emise în procedura necontencioasă este paralizată.

Terțul, în raport cu asociații, cu membrii organelor de conducere, cu reprezentanții unor instituții participante la procedura de înființare, înscriere și modificare, nu are nicio posibilitate să atace actele în cauză, neavând deschisă nicio cale de atac împotriva acestor acte, nici în procedura administrativă, nici în procedura judecătorească necontencioasă sau contencioasă de drept comun.

De altfel, din analiza art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 se remarcă faptul că se referă la actele asociațiilor, respectiv la hotărâri, act constitutiv și statut, acestea fiind obligatorii. Or, câtă vreme se dispune că hotărârile luate de adunarea generală a asociației care sunt contrare legii pot fi atacate doar de membrii asociației, este evident încălcat principiul egalității în drepturi și accesul liber la justiție; în aceeași măsură este restrâns exercițiul dreptului la apărare și la liberul acces la justiție, îngrădind îndeplinirea justiției și folosirea căilor de atac. Astfel, terții, în speță Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, în mod direct sau prin unitățile din subordine, nu au posibilitatea de a ataca în justiție hotărâri luate de organele de conducere ale asociațiilor, cu încălcarea legii.

Extinzând analiza și la dispozițiile art. 25 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, autoarea excepției observă că actele organelor de conducere ale asociațiilor, deciziile consiliului director — contrare legii — pot fi atacate în justiție tot în condițiile art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000.

Așadar, toate dispozițiile criticate lasă terții în afara cadrului procesual stabilit în privința exercitării căilor de atac puse la îndemână, aceștia neavând nicio posibilitate de participare nici la procedura necontencioasă, nici la lucrările asociațiilor și, evident, nici de a putea ataca hotărârile judecătorești privitoare la asociații și fundații sau hotărârile luate de adunarea generală ori deciziile consiliului director.

Aceste dispoziții, deși se referă la hotărâri pronunțate sau luate cu încălcarea legii, lasă în afara cadrului procesual instituit posibilitatea exercitării oricărei opoziții ori căi de atac din partea terților, a persoanelor care justifică un interes sau urmăresc respectarea ordinii publice și evitarea fraudării legii.

S-ar putea înțelege că, de vreme ce dispozițiile speciale ale Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 nu prevăd vreo cale de atac din partea terților, aceștia si-ar putea valorifica un interes *pe calea dreptului comun*. Nici această posibilitate nu este asigurată și garantată, deoarece instanțele apreciază că o acțiune în constatarea nulității absolute, la care a apelat și autoarea excepției, ar fi fost respinsă ca inadmisibilă în prima instanță și apel, tocmai raportat la dispozițiile art. 11 și 23 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția I civilă și-a exprimat opinia potrivit căreia excepția de neconstituționalitate este

neîntemeiată. Instanța arată că prin aceste prevederi este instituită o procedură specială în privința exercitării căilor de atac împotriva încheierilor la care se referă acest text de lege pentru a asigura soluționarea cu celeritate a cererilor de înscriere a asociațiilor în Registrul asociațiilor și fundațiilor, precum și a căilor de atac în această materie.

Instituirea unei astfel de proceduri nu este contrară principiului liberului acces la justiție, în contextul în care terțul interesat care consideră că prin dobândirea personalității juridice de către o asociație i-au fost vătămăte drepturile sau interesele lui legitime poate să sesizeze instanțele judecătorești în condițiile reglementate de Codul de procedură civilă în materia procedurilor necontencioase.

De asemenea, nici prevederile art. 23 și 25 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 nu contravin prevederilor constituționale invocate, în contextul în care legiuitorul poate stabili în considerarea unor situații deosebite reguli speciale de procedură și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, iar accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

În plus, instituirea de către legiuitor a condițiilor de exercitare a unui drept, cum sunt și condițiile reglementate prin art. 23 și 25 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, nu constituie o restrângere a exercițiului acestui drept, ci doar o modalitate de a preveni exercitarea sa abuzivă în detrimentul altor titulari de drepturi, care sunt de asemenea ocrotite.

De asemenea, instanța precizează că prevederile legale din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, referitoare la modificarea actului constitutiv și statutului asociației, reprezintă o modalitate prin care legiuitorul a înțeles să garanteze dreptul cetățenilor de a se asocia în diverse forme de asociere.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, se consideră că prin dispozițiile legale criticate a fost instituit dreptul de a ataca în justiție hotărârile adunării generale numai pentru asociații care nu au participat la ședință și pentru cei care au votat împotriva. Această prevedere este în concordanță cu dreptul de dispoziție al fiecărui asociat, deoarece în caz contrar s-ar ajunge la situația în care cei care au votat pentru să ceară în justiție anularea hotărârii în raport cu interesele de moment, ceea ce ar nesocoti regimul de adoptare a hotărârilor prin votul majorității, în cazul persoanelor juridice de drept privat care se organizează, potrivit legii, pe baza voinței liber exprimate a membrilor lor.

Mai mult, în lipsa acestor prevederi ar exista riscul existenței unei permanente incertitudini în modul de adoptare și în modul de transpunere în practică a hotărârilor adunării generale, cu consecința afectării stabilității raporturilor juridice în care intră persoana juridică, situație care ar putea avea efecte negative asupra ordinii juridice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11, art. 23 alin. (1)—(3) și art. 25 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000, dispoziții ce au următoarea redactare:

— Art. 11: „(1) *Încheierile de admitere sau de respingere a cererii de înscriere sunt supuse numai apelului.*

(2) *În cazul în care procurorul nu a participat la soluționarea cererii, parchetului pe de lângă instanța sesizată i se vor comunica și copii de pe actul constitutiv și de pe statutul asociației, împreună cu încheierea de admitere ori de respingere a cererii de înscriere, după caz.*

(3) *Termenul de apel este de 5 zile și curge de la data pronunțării, pentru cei care au fost prezenți, și de la data comunicării, pentru cei care au lipsit.*

(4) *Apelul se soluționează cu citarea părților, în camera de consiliu, de urgență și cu precădere. Dispozițiile art. 10 alin. (3) cu privire la pronunțarea și redactarea hotărârii se aplică în mod corespunzător.”;*

— Art. 23 alin. (1), (2) și (3): „(1) *Hotărârile luate de adunarea generală în limitele legii, ale actului constitutiv și ale statutului sunt obligatorii chiar și pentru membrii asociației care nu au luat parte la adunarea generală sau au votat împotriva.*

(2) *Hotărârile adunării generale, contrare legii, actului constitutiv sau dispozițiilor cuprinse în statut, pot fi atacate în justiție de către oricare dintre membrii asociației care nu au luat parte la adunarea generală sau care au votat împotriva și au cerut să se însereze aceasta în procesul-verbal de ședință, în termen de 15 zile de la data când au luat cunoștință despre hotărâre sau de la data când a avut loc ședința, după caz.*

(3) *Cererea de anulare se soluționează în camera de consiliu de către judecătoria în circumscripția căreia asociația își are sediul. Hotărârea instanței este supusă numai apelului.”;*

— Art. 25: „*Dispozițiile art. 22 se aplică în mod corespunzător și membrilor consiliului director. Deciziile consiliului director, contrare legii, actului constitutiv sau statutului asociației pot fi atacate în justiție, în condițiile prevăzute la art. 23.”*

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 129 privind folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, pe de o parte, aspectele semnalate de autoarea excepției privesc chestiuni de interpretare și aplicare a legii de către instanța de judecată. Pe de altă parte, din examinarea excepției de neconstituționalitate, rezultă că se solicită și modificarea și completarea dispozițiilor legale criticate, în sensul în care terții ar trebui să aibă posibilitatea de a ataca în fața justiției hotărâri ale unor asociații la ale căror ședințe nu au avut dreptul să participe. Or, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”. Așadar, Curtea constată că aspectele criticate nu reprezintă o problemă de constituționalitate, soluționarea acestora excedând competenței Curții Constituționale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11, art. 23 alin. (1)—(3) și art. 25 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva — prin Direcția Silvică Mureș în Dosarul nr. 1.265/308/2011 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Târgu Mureș — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind eliberarea domnului general de brigadă cu o stea
Burlui Ion din funcția de inspector general al Inspectoratului
General pentru Situații de Urgență**

Având în vedere propunerea formulată de ministrul afacerilor interne, în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 14 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.490/2004, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul general de brigadă cu o stea Burlui Ion se eliberează din funcția de inspector general al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 22 ianuarie 2014.
Nr. 10.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

